

DVA

V ten deň snežilo od rána. Všimol som si to v úvode druhej hodiny – práve sme mali biológiu – ale pokojne mohlo začať už na konci prvej. Sneh sa veľmi neriadi školským rozvrhom. Najprv ho nebolo nijako veľa a navyše v ten mesiac snežilo často, preto som tomu spočiatku nevenoval bohvieakú pozornosť. Padali len také malé vločky – asi ako zrnká cukru. Ale na tretej hodine sa už z oblohy sypali poriadne chumáče, situácia zväžnela a ľudia sa o tom začali medzi sebou zhovárať.

„Myslíš, že nás pustia skôr?“ opýtal sa ma Pete, keď sme si pozbierali veci a zamierili na španielčinu.

Zapozeral som sa von oknom a odhadoval situáciu. Neustále padalo a na parapete už bola troj- či štvorcimentetrová vrstva snehu.

„Je to možné,“ odvetil som. „Má to byť veľká búrka?“

„Obrovská. Veď to hlásili v telke,“ poznamenal. „Kde si bol?“

„Veď vieš – škola, tréning, úlohy. Prepáč, že som nesledoval poondené Počasie.“

„No, možno by si si ho mal niekedy zapnúť,“ podotkol. „Potom by si si do takej metelice nevzal Conversky.“

Pozrel som na svoje tenisky. „Ak to má byť také zlé ako predpovedali, tak nás pravdepodobne pustia skôr.“

„Dúfam, že máš pravdu, Weems,“ povedal.

Moje meno je Scotty Weems. Som radšej, keď mi ostatní hovoria Scotty, ale väčšina ľudí, dokonca i moji kamaráti, ma volajú Weems. Asi sa to ľahko vyslovuje a niektorí si možno myslia, že je to vtipné. Až tak veľmi ma to neštve. Hlavne, že Šroty sa ako moja prezývka nikdy neujala.

Inak som športovec a so svojím menom som sa zmieril už dávno. Odkedy som ako malý hral T-ball, diváci ho kričali za každým, keď mi niečo vyšlo a aj keď som niečo pokašľal. Dnes ho mám na zadnej strane basketbalového dresu. Rád si predstavujem, že jedného dňa ho budú ľudia skandovať z tribún: „Weems! Weems! Weems!“ Z úst povzbudzujúcich fanúšikov znie každé meno dobre.

Takže toto som ja. Budem čosi ako váš sprievodca celým týmto príbehom. Ostatní by možno videli veci inak a niektorí by to mohli vyrozprávať lepšie, ale nemáte na výber. A to hlavne preto, že nie všetci z nás to prežili.

Bol utorok a predtým, než sa začal z oblohy valiť sneh, mi po rozume behal hlavne začiatok basketbalovej sezóny. Prvý zápas sa mal hrať presne v ten večer: domáci proti Canterbridgeu. Takže keď mi Pete položil otázku: „Myslíš, že nás pustia skôr?“ v skutočnosti som počul: „Myslíš, že zrušia zápas?“ Už od začiatku sme teda mali rozdielne pocity.

Pete Dubois bol jedným z mojich najlepších kamarátov – spolu s Jasonom Gillispiem. Boli sme dosť súdržná trojka. Pete bol taký normálny chalan. Bolo to čosi ako jeho údel. Môže to znieť čudne, keď vás ostatní vedia charakterizovať tým, čím nie ste, ale Pete nebol ani veľký športovec, ani nádejný farmár či člen študentskej rady a nebol ani bohvieako štýlový, či nadmerne inteligentný. Bol skrátka normálny druhák. Počúval bežnú rockovú hudbu a nosil akékoľvek oblečenie, ktoré dostal na Vianoce alebo na narodeniny. V škole ste potrebovali aj také decká, inak by ste mali okolo seba iba navzájom súperiace skupinky čudákov, oblečených v šatách, ktoré vyzerali v podstate ako uniformy, a snažiacich sa prehlúšiť vašu hudbu.

Takže pre Peta znamenalo zrušenie vyučovania to, že stráví viac času doma, zahrá si videohry a bude jesť pizzové rožky. Pre mňa to značilo, že sa mi nedostane odmeny za všetky tie hodiny, ktoré som venoval trénovaniu mimo sezóny, za všetky strelby vo výskoku, ktoré som si cvičil v telocvični, vonku pred domom a na ihrisku za knižnicou. Ostatní rozohrávači tak budú mať čas, aby sa na mňa dotiahli.

„Zrušia zápas,“ povedal som Petovi. „Na betón.“

„To hej,“ podotkol Pete. „Čo už.“

Pete nehral basket, teda nie súťažne. Ani Jason. Kamarátili sme sa odjakživa – boli to decká zo susedstva, s ktorými som sa bicykloval po cintoríne, keď sme mali asi tak deväť. Poslali nás tam

mamy, lebo bolo lepšie voziť sa po mieste, kde boli všetci ostatní mŕtvi, než na ceste, kde by vás mohlo zabíť auto.

Asi je čudné mať od detstva tých istých kamošov. Niežeby sa od človeka očakávalo, že si na strednej nájde automaticky nových, ale rozhodne sa to môže stať. A väčšina športovcov chodí v skupinkách. Ale ja som sa stal členom školského basketbalového družstva, hoci som bol iba druhák, takže som bol v tíme tak či tak outsiderom. Bolo nás len zopár a ja som nepatril k hviezdám ako Kyle, ani som sa neschovával na lavičke ako Joey.

Bol som strelec z diaľky a aj voči ostatným som si zachovával tak trochu odstup. Nepotreboval som tráviť čas so spoluhráčmi. Vychádzali so mnou dobre, keď ma tréner nasadzoval do základnej päťky a to bol môj cieľ v tejto sezóne. Čo sa týka mojich skutočných kamošov – Peta, Jasona a možno Erica, ak mal dobrý deň – nemusel som im nič dokazovať. Nemusel som pre nich mať 40-percentnú úspešnosť v hádzaní trojok; vlastne som nemusel strieľať vôbec.

„Vieš čo?“ ozval sa Pete, keď sme sa na španielčine uvelebili na stoličkách vedľa seba. „Len dúfam, že sa kvôli tomu nezruší piatková diskotéka, lebo sa chystám poriadne si vyburíť hormóny.“

„Jasné, pravačkou – keď sa vrátiš domov,“ poznamenal som, lebo súperovi nemôžete len tak ľahko pustiť takýto bod.

„Neexistuje, kamoško,“ povedal a chcel ešte čosi dodať – niečo v tom zmysle, že tam bude Marissa – a opýtať sa, či som už azda zabudol, že minulý týždeň sa jej dostal pod tričko. Keby mi tú otázku naozaj položil, odvetil by som: „Akoby som len mohol, keď nám to odvtedy dookola pripomínaš?“ Vtom však zazvonilo a zvonček ho zastavil.

„*Hola*, žiaci,“ pozdravila nás pani Chaneyová svojou typickou lámanou španielčinou.

„Hola, seňora Chaneyová,“ odpovedali jej zväčša dievčatá, pričom niektoré sa pri vyslovovaní *r* poriadne potrápili.

Mrkol som na Peta, ktorý sa na mňa pozrel s naširoko roztvorenými očami a krčil pritom plecami, akoby vravel: „Vieš, čo tým myslím.“ Vedel som, ale tá diskotéka sa napokon nekonala. Keď sa k tomu spätne vraciam, strasie ma pri pomyslení na to, čo sme zažili namiesto nej. Pred očami sa mi vynárajú obrazy: čierny dym a modrá pokožka.

Ale znova predbieham, a to poriadne. Ešte ste sa neoznámili so všetkými. Po hodine sme sa stretli s Jasonom. Všetci sa rozprávali o snehu. Padal už tak husto, že pripomínal bielu záclonu, vejúcu vo vetre. Ale Jason sa chcel baviť o tom svojom smiešnom *Flammenwerferi*. Ten projekt bol jeho srdcovka.

Flammenwerfer bola motokára, teda ešte len mala byť. Jason sa ju snažil dať dokopy na hodinách technickej výchovy. Pracoval na nej celé klasifikačné obdobie a keby nefungovala, okamžite by z toho predmetu prepadol. Navyše trval na tom, že bude ohromujúca. Ak ju dokončí, ak bude fungovať... ak, ak, ak.

„No tak, chalani. Budeme mať celú dielňu iba pre seba,“ prehováral nás.

Myslel tým to, že by sme sa mohli bavkať s elektrickými nástrojmi a možno aj s niektorými ďalšími vecičkami, ktoré si pre svoje projekty priniesli ostatné decká.

Flammenwerfer bol nemecký výraz pre *plameňomet*. Vedel som to od Jasona. Nemčinu som neovládal; mal som dosť problémov so španielčinou. Jason to nepovedal len mne, ale úplne každému, koho poznal, a nie raz. A keď je už reč o nemeckých zbraniach, iste vám hneď napadne druhá svetová vojna. Spomeniete si na film *The Big One* a ostatné, ktoré ste videli. To všetko vám prezradí čosi

o Jasonovi – nie to, žeby bol nacista alebo tak, iba ho vždy akosi fascinovali vojny a záležitosti s tým spojené.

Byť posadnutý chlapíkmi z armády v desiatich rokoch je jedna vec – všetci sme si tým prešli – ale v pätnástke? Je to akýsi varovný signál. Jason zopár ľuďom tak trochu naháňal hrôzu. Ani nie tak deckám v škole ako skôr niektorým učiteľom. Pravdupovediac, aj mňa by zrejme desil, keby som ho nepoznal od detstva.

Uvediem príklad: mal na sebe modré tričko s dlhým rukávom, na ktorom bol nápis „Veľká vzdialenosť – druhá najlepšia možnosť, keď nikde nemôžete byť“. Bol to slogan telefónnej spoločnosti, ale na tričku mal vyobrazenú odstrelovačskú pušku.

„Ja nemôžem zostať,“ povedal som. „Večer mám zápas.“

Chvíľu nik neodpovedal. Podarilo sa im zadržať smiech, ba ani neprekrútili očami, ale vedel som, čo si mysleli, a tak som dodal: „Možno.“ Prekvapilo ma, ako neisto to znelo a zrejme to stačilo na to, aby som dostal odpoveď.

„Nie je ani najmenšia šanca, že sa bude hrať,“ povedal Jason, mávnuc rukou smerom k oknu, za ktorým sa už kopil sneh. Bez toho, aby som sa pozrel von, som vedel, že má pravdu, ale aj tak ma našťvalo to jeho gesto. Zdalo sa, že tú myšlienku len tak zavrhol. Je to predsa prvý zápas sezóny, napadlo mi. Nemôžete to odbiť mávnutím ruky, akoby ste odháňali muchu.

„No tak, chalani,“ povedal Jason. „Už je skoro hotová. Onedlho budem môcť znova otestovať motor.“

„Jasné,“ ozval sa Pete, „a potom musíš už len prísť na nejaký nový spôsob, ako napojiť motor na tie poondené kolesá. Ak vôbec bude fungovať.“

„Ale, ale, ale... Prečo ten negatívny postoj?“ nadhodil Jason, predstierajúc, že sa ho to dotklo. „Nie ak, ale keď. Keď to bude fungovať.“

„Alebo skôr, keď to vybuchne,“ dodal som.

„No,“ podotkol Jason a tvár sa mu pritom rozťahla do úsmevu, „aspoň sa bude na čo pozerat.“

„Áno, aj tak nepotrebujem všetky prsty,“ povedal som.

V tej chvíli sme sa už len navzájom doberali, čo znamenalo, že do toho pôjdeme. Nemohli sme si z neho uťahovať a potom ho nechať tak. Je ťažké vysvetliť prečo, hádam preto, žeby to bolo skrátka priveľa. Všetci sme vedeli, že pravdepodobne zostaneme v škole dlhšie a pomôžeme mu, ale aj tak sme ešte museli doriešiť isté záležitosti a popracovať na možnostiach obrany.

„Aj tak to zrejme nevyjde, kamoško,“ ozval som sa. „Ak nás pustia skôr, nepríde sem už žiadny neskorší spoj.“

„To nevádi. Vyzdvihne nás môj oco. Má tereňák s náhonom na všetky štyri a dnes pracuje asi len tri kilometre odtiaľto, na druhej strane rieky v Cantone.“

Naša škola stála uprostred ničoho – na rozsiahlej ploche, ktorá sa kedysi pravdepodobne využívala ako poľnohospodárska pôda. Je to dosť dôležité a neskôr sa k tomu znova vrátim. Nateraz však potrebujete vedieť iba to, že tak blízko mohol byť vtedy hocikto.

„Nechcem tu stráviť celú noc,“ poznamenal Pete.

„Zabalia to najneskôr o štvrtrej.“

„Áno,“ povedal som, keďže sa vo mne ešte stále ozývala snaha vzdorovať, „ale bude vôbec dielňa otvorená? Holloway sa predsa poberie preč tak ako všetci ostatní.“

„Žartuješ, kamoško? Vždy je rád, keď tam niekto zostane aj po vyučku.“

Mal pravdu. Starého pána tešil akýkoľvek náznak záujmu o jeho predmet. Jason sa odmlčal a potom, celkom obstojne imitujúc Hollowayov hlas, dodal: „Zamknite, keď budete odchádzať.“

Pozrel som na Peta. Pokrčil plecami. Nech už bola tá Jasonova budúca motokára akokoľvek nudná, s Petom sme aj tak nemali nič lepšie na práci. Môj zápas sa nehral a pre Peta to bol iba jeden z ďalších utorkov.

„Tak dobre,“ povedal som, „ale počkajme aspoň na to, čo budú hlásiť.“

Vedeli sme, že sa čoskoro ozve školský rozhlas: najprv nás zrejme budú informovať o odvolaní zápasu a potom o zrušení vyučovania. Reproduktor nám visel nad hlavami na chodbe. Ale nateraz zostal ticho, a tak sme museli pohnúť zadkami a utekať do triedy.